

РЕШЕНИЕ

№ 5876

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5472** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-2600/1056 от 08.05.2019г., издаден от Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" и е след връщане на делото за ново разглеждане с Решение №6488/02.06.2020 г. по адм.д. №1069/2020 г. на Върховния административен съд на Република България- Осмо отделение.

В жалбата са наведени доводи за материална незаконосъобразност на акта, съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. От съда се иска да постанови решение, с което да отмени акта и да присъди разноските, направени по повод на неговото обжалване.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли да се отмени оспорвания акт. Претендира разноски, включително и направените в преходната инстанция. Развива подробни съображения в писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание. В писмени бележки от процесуален представител на ответника са изложени аргументи относно неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорвания акт. Прави възражение за прекомерност на претендиращия адвокатски хонорар от насрещната страна.

Софийска градска прокуратура редовно призовани, не изпращат представител, не дават становище по жалбата.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.05.2017 г. [фирма] подало в ДФ „Земеделие“ Заявление за предоставяне на финансова помощ по мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя“ по Национална програма за подпомагане на лозаро- винарския сектор 2014-2018 г., УРН-624986, ИН-[ЕГН], УИН-2926051712010 /л.17 и сл./.

Със Заповед № 03-РД/3180/05.09.2017 г. е одобрено заявление за предоставяне на финансова помощ по мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя“ УРН-624986, ИН-[ЕГН], УИН-2926051712010, инвестиция- 379 328.59 лв., финансова помощ- 284 496.44 лв.

На 05.09.2017г. между [фирма] и ДФ „Земеделие“ е сключен Договор №201731/05.09.2017 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, представляваща до 75 % от стойността на действителните разходи за изпълнение на всяка конкретно определена дейност, извършени от Ползвателя по мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя“, посочени в чл.5 от Наредба №2/2014 г. и заявени съгласно чл.12, ал.1 от Наредба №2/2014 г. в Заявление за предоставяне на финансова помощ с ИН-[ЕГН], УИН-2926051712010 и приложенията към него, а именно: „Смяна на формиранката със смяна на подпорната конструкция“, „Изграждане на хидромелиоративни съоръжения- системи за капково напояване“ върху площ от 12,7271 ха. Предвидените инвестиционни разходи за извършване на дейността са в размер на 379 328.59 лв. и финансова помощ в размер на 284 496.44 лв. Съгласно раздел III “Срокове за извършване на дейностите“, т. 3.1 от Договора Ползвателят се задължава да извърши дейностите по мярката, предмет на договора, в срок до края на втората винарска година, следваща годината на сключване на договора, но не по- късно от 15.07.2018 г. Съгласно т.3.2 при авансово плащане максималният срок за изпълнение на дейностите по инвестицията е до края на втората винарска година, следваща годината на авансовото плащане на финансовата помощ и не по- късно от 4 месеца преди изтичане на срока на валидност на банковата гаранция. Според т.3.3. срокът за извършване на дейностите по т.3.1 започва да тече от датата на подписване на договора.

На 18.09.2017 г. била издадена банкова гаранция №961DGI117258KVUP с изх. № 0774-58-055279 от 18.09.2017 г., с издател [фирма], наредител- [фирма], в полза на – ДФ „Земеделие“- Разплащателна агенция, [населено място], за сумата в размер на 250 356.87 лв. и с валидност-15.11.2018 г. /л.205/, като е издадено потвърждаване от банката /л.186/.

На 20.09.2017 г., жалбоподателят подал заявление за авансово плащане по така сключения договор №201731/05.09.2017 г. за предоставяне на финансова помощ, в общ размер на 227 597.15 лв. /л.166-168/.

Със Заповед №03-РД/3647/02.10.2017 г. е одобрено авансово плащане на бенефициента с размер на финансовата помощ- 227 597.15 лв., и на 06.10.2017г. му била изплатена сумата от 227 597,15лв..

На 17.10.2017 г. е издадено потвърждение от [фирма] на автентичността на банкова гаранция, с промяна №1 от 11.10.2017 г. /л.216/ към вече издадената банкова гаранция, с нова валидност- 15.06.2019 г. /л.210,211/. Тази промяна е във връзка с нарочно искане на ДФ „Земеделие“ от 02.10.2017 г. /л.194/.

С допълнително споразумение № 1/13.11.2017 г. е изменена част III "Срокове за извършване на дейностите" от договор №201731/05.09.2017 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, като ПОЛЗВАТЕЛЯТ се задължава да извърши дейностите по мярка „Преструктуриране и конверсия на лозя", предмет на договора, в срок не по-късно от 15.02.2019 г. /л.218,219/. Същото е подписано във връзка с Искане на [фирма] от 27.09.2017 г. /л.193/.

При извършена проверка от страна на РА било установено, че в рамките на предвидения за това срок по чл. 18а, т.1 от Наредба №2/04.04.2018г. не било подадено заявление за окончателно плащане.

На 08.03.2019г. било изпратено Уведомително писмо №01-2600/1056 за доброволно възстановяване на авансово платената сума. В същото изрично е предоставено право на жалбоподателя при несъгласие с констатациите да подаде писмено възражение в 14-дневен срок от получаването му. Писмото е било получено лично от управителя на дружеството на 22.03.2019г. /л.231,232/.

На 18.03.2019г. било получено писмо от управителя с вх. №022600/1245/18.03.2019 г. в ДФЗ, с което жалбоподателят поискал да подаде заявление за окончателно плащане /л.225,226/. Към същото приложил заявление за окончателно плащане/л.227/ и фактура /л.228/.

На 27.03.2019 г. от [фирма] е подадено Възражение по писмо 01-2600/1056/08.03.2019 г., в което излага съображенията си, с приложен болничен лист, с искане да не се издава АУПВ и да му се даде възможност да подаде заявление за окончателно плащане по договора. /л.233, 234/.

На 08.05.2019г. е издаден обжалвания в настоящото производство Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ №01-2600/1056/08.05.2019 г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие, връчен на 09.05.2019г. /л.241-244/.

По делото е приета административната преписка и доказателствата към жалбата.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, от правна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на обжалване пред съда.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно § 4, ал.3 от ДР на ЗУСЕСИФ предоставянето на безвъзмездна финансова помощ, както и плащанията, верифицирането или сертифицирането на разходите по програмата по ал. 1 / Програмата за развитие на селските райони / се извършват при условията и по реда на този закон, доколкото друго не е предвидено в Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета (ОВ, L 347/487 от 20 декември 2013 г.) и Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) № 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета (ОВ, L 347/549 от 20 декември 2013 г.), в Закона за подпомагане на земеделските производители или в акт по неговото прилагане. Следва да се има предвид, че Програмата за подпомагане на лозаро-винарския сектор не се включва в Програмата за развитие на селските райони.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 20а от

ЗПЗП изпълнителният директор на фонда, който е изпълнителен директор и на Разплащателната агенция, организира и ръководи дейността и я представлява. ДФЗ изпълнява функциите на Разплащателна агенция, съгласно чл. 11, ал. 2, т. 4 от ЗПЗП, а в чл. 27, ал. 3 и ал. 5 от ЗПЗП е предвидено, че РА е длъжна да предприеме необходимите действия за събиране на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет. Както се посочи, изпълнителният директор представлява, организира и ръководи дейността на РА (арг. чл. 20а, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗПЗП).

Настоящият съдебен състав намира, че оспорваният акт е издаден при спазване на установената за валидност форма и не е налице порок по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, който да го прави незаконосъобразен и да налага отмяната му. Не е налице и порок по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, тъй като процесният акт е издаден при съблюдаване на административно-производствените правила.

Вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени и неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от оперативни програми на ЕС, както и лихвите върху тях, са публични държавни вземания съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 и 9 от ДОПК и се събират по реда на ДОПК. Доколкото ЗПЗП не посочва специален ред за издаването на АУПДВ във връзка с прилагането на мерките от "Преструктуриране и конверсия на лозя" от националната програма за подпомагане на лозаро-винарския сектор 2014 – 2018 г., то приложим е общият ред по глава пета от АПК, по аргумент от чл. 166, ал. 2 от ДОПК. Следователно, изпълнителният директор на ДФЗ има право да издава АУПДВ по всички схеми и мерки за финансово подпомагане, вкл. по "Преструктуриране и конверсия на лозя" от националната програма за подпомагане на лозаро-винарския сектор 2014 – 2018 г.

Спорният АУПДВ е издаден на основание чл. 17, ал. 1 във вр. с чл. 18а, т. 1 от Наредба № 2/04.04.2014 г. Съгласно чл. 17, ал. 1 до 10 работни дни след изтичане на крайния срок за изпълнение на дейностите от договора, сключен по реда на чл. 14, ал. 2, но не по-късно от 31 юли на съответната финансова година, ползвателят на финансова помощ подава в ЦУ на ДФЗ заявление за окончателно плащане, както следва: т. 1. за плащане на остатък в случаите, когато е получил авансово плащане по чл. 16, ал. 6; т. 2. за плащане на договорената сума след изпълнение на дейностите в случаите, в които ползвателят на финансовата помощ не е кандидатствал за авансово плащане. На основание чл. 18а, т. 1 от Наредбата отказ за изплащане на цялата финансова помощ по подадено заявление за окончателно плащане се постановява, когато инвестицията не е извършена в срок или заявлението за окончателно плащане не е подадено в регламентирания срок съгласно чл. 17, ал. 1.

В случая, съдът намира, че заявлението за окончателно плащане действително не е подадено в срок.

Сроковете за изпълнение на дейностите са уредени в Раздел III от договора. Чл. 3. 1 предвижда, че "ползвателят се задължава да извърши дейностите по мярката "Преструктуриране и конверсия на лозя" в срок до края на втората винарска година, следваща годината на сключване на договора, но не по-късно от 15.07.2018 г. Съгласно представения по делото анекс /допълнително споразумение/ последният е удължен до 15.02.2019 г. Или казано по друг начин дейностите следва да бъдат извършени до 15.02.2019 г.

В чл. 3. 2 е предвидено, че при авансово плащане максималният срок за изпълнение на дейностите по инвестицията е до края втората винарска година, следваща годината на

авансовото изплащане на финансовата помощ, и не по-късно от 4 месеца преди изтичане на срока на валидност на банковата гаранция. Посочените клаузи на договора са съобразени с чл. 15 от приложимата Наредба № 2 от 04.04.2014 г.

От анализа на цитираните разпоредби е видно, че крайният срок за изпълнение на дейностите по чл. 3. 1 и чл. 3. 2 е един и същ и това е 15.02.2019 г. Това е така, тъй като авансовото плащане е извършено през 2017 г. /06.10./, а съгласно чл. 9. 2, буква "в" винарска година е периодът от 1. 08 на текущата година до 31. 07 на следващата финансова година. От това следва, че първата винарска година е изтекла на 31.07.2018 г., а втората винарска година изтича на 31.07.2019 г. Едновременно с горното чл. 3. 2 предвижда, че максималният срок за изпълнение на дейностите по инвестицията следва да е не по-късно от 4 месеца преди изтичане на срока на валидност на банковата гаранция. От представените по делото доказателства се установява, че срокът на валидност на подновената банкова гаранция е до 15.06.2019 г. /л. 174/, от което следва, че крайният срок за изпълнение на дейностите е отново до 15.02.2019 г. В случая и двете клаузи от договора /чл. 3. 1. и чл. 3. 2. / касаят изпълнението на едни същи дейности– предмет на договора, поради което няма как срокът за изпълнение на същите да е различен, в каквато насока са твърденията на жалбоподателя.

Доводите на жалбоподателя за наличието на форсмажорни обстоятелства, които са препятствали подаването на заявлението за окончателно плащане в срок, също са неоснователни. Съгласно легалното определение по смисъла на § 1, т. 43 от ДР на Наредба № 2 от 04.04.2014 г. "форсмажорни обстоятелства" е наличие на непреодолима сила или извънредни обстоятелства в случаи, като смърт на производителя, дългосрочна професионална неработоспособност на производителя, тежко природно бедствие, което е засегнало сериозно лозовите насаждения - болест по растенията, която е засегнала част или всички земеделски култури на ползвателя на помощта, отчуждаване на цялото стопанство или на голяма част от него, ако това отчуждаване не е могло да бъде предвидено при подаване на заявлението. Съдът приема, че в случая не е налице нито едно от посочените обстоятелства. Действително по делото е представен амбулаторен лист от 27.02.2019 г. /л. 189/, с който жалбоподателят цели да докаже наличие на травма на коляното, което е наложило обездвижване на крака му за 30 дни, но травмата на коляно не съставлява форсмажорно обстоятелство по смисъла на цитираните разпоредби. Друг е въпросът, че датата на амбулаторния лист е след датата на изтичане на срока по чл. 3. 1. и чл. 3. 2. от договора, поради което и жалбоподателят не би могъл да се позовава на форсмажор, настъпил след края на срока.

За пълнота на мотивите следва да се отбележи, че по делото е представено писмо от 18.03.2019 г., с което жалбоподателят уведомява ДФЗ, че пропускането на срока за подаване на заявление за окончателно плащане се дължи на объркване в изчисление на крайния срок, без да се твърди настъпване на форсмажорни обстоятелства. Едва след получаване на писмото на 22.03.2019 г., с което жалбоподателят е уведомен, че се открива производство по издаването на АУПД, същият навежда доводи за настъпването на такива.

Отделно от горното, с административната преписка е представено пълномощно /л. 40/, с което жалбоподателят, в качеството му на ЕТ, е упълномощил Л. А. Ж. да го представлява изцяло пред ДФ "Земеделие", включително и да подава заявление за окончателно плащане, което е още едно основание да се приеме, че жалбоподателят не е бил в обективна невъзможност да спази предвидения срок за подаване на

окончателното заявление за плащане. В този смисъл съдът приема, че не са изпълнени предпоставките, при които ТД евентуално би могъл да търси освобождаване от отговорност за неизпълнение на задължението му да подаде искане за окончателно плащане в срок.

По делото /л.231/ е приложено уведомление с писмо на ДФ "Земеделие", изх. № 01 - 2600/1056 от 08.03.2019 г. до А. Ж., в качеството му на управител на [фирма]. Търговецът е уведомен, на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.34, ал.3 АПК, че ДФ "Земеделие" открива производство по установяване на публично държавно вземане. Изрично е записано, че производството се открива във връзка с неспазване на срока по чл.17, ал.1 вр. с чл.18а, т.1 от Наредба №2/04.04.2014 г. за подаване на заявление за окончателно плащане по Договор № 201731/05.09.2017 г. и Анекс № 1/13.11.2017 г. за предоставяне на финансова помощ по мярка "Преструктуриране и конверсия на лозя" от Националната програма за подпомагане на лозаро - винарския сектор за периода 2014 - 2018 година. В уведомителното писмо е направено позоваване на раздел III, т.3.1 от Договора и Анекса, а именно, че срокът за изпълнение на дейността е до 15.02.2019 г. и по силата на т. 4.22 от Договора, жалбоподателят е задължен да подаде заявление за окончателно плащане до 10 работни дни след изтичане на крайния срок за изпълнение на Договора и Анекса. Предвид това нарушение търговеца е уведомен за необходимостта да възстанови по сметка на ДФ "Земеделие", авансово изплатената финансова помощ в размер на 227 597,15 лева. Уведомлението е получено лично от А. Ж., който е подал писмо и последващо възражение до ДФ - РА "Земеделие", сектор Вино на 18.03.2019 година. След съответното становище от Дирекция "Правна" на ДФ "Земеделие", молбите на дружеството- жалбоподател за подаване на заявление за окончателно плащане, са оставени без уважение. Няма данни търговецът да е предприел други правни действия срещу това, преди издаване на процесния АУПДВ.

По делото е приложен Договора, сключен между ДФ "Земеделие" и дружеството- жалбоподател за предоставяне на финансова помощ по мярка "Преструктуриране и конверсия на лозя" по Национална програма за подпомагане на лозаро - винарския сектор за периода 2014 - 2018 година, л. (11 - 15). Ползвателят [фирма] е поел с клаузата на т. 4.22, "а", задължението да подаде заявление за плащане на остатък в случаите, когато е получил авансово плащане. Безспорно е доказано по делото, че такова заявление в срока не е подадено. Съдът приема, че вследствие неизпълнение на цитираното договорно и нормативно задължение, са възникнали материалноправните предпоставки за реализиране на предвидената в чл.27, ал.3 от ЗПЗП възможност за органа да поиска връщане на вече платените авансово суми по договора, (вж. приетото в Решение №8118 от 24.06.2020г. по адм. дело № 1961/2020 на Върховния административен съд на Република България - Осмо отделение, Решение № 5826/20.05.2020 г. на ВАС, Осмо отд. по адм. д. №11702/2019 г., Решение № 15483/14.11.2019 г. на ВАС, Първо отделение по адм. д. № 7087/2019 година.).

Неспазване на горното задължение е констатирано също така при извършване на административни проверки и е доказано по делото с писмените документи. Ако жалбоподателят е считал, че с договора е ограничен срока за извършване на инвестицията му, каквото оплакване се прави в писменото становище на процесуалния представител на жалбоподателя, той е могъл да не го подпише. Жалбоподателят твърди в това производство, че му е наложена прекомерна санкция, тъй като органът е следвало да изчисли размера на сумата, която трябва да дължи поради забава, да направи съответните проверки, за да прецени дали са налице основания за задържане на цялата останала сума. Тези твърдения обаче не са недоказани от страна на жалбоподателя.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че следва жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана.

С оглед на резултата по делото и направените искания от процесуалните представители на ДФ "Земеделие", в полза на тази страна трябва да се бъде присъдена сумата общо в размер на 200 лева - юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК-[ЕИК] против Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-2600/1056 от 08.05.2019г., издаден от Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие".

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК-[ЕИК] да заплати на Държавен фонд "Земеделие" юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 200 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: